

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicæ, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

De Virtute Ac Sacramento Pœnitentiæ Decisiones

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

Decisio XXXVIII. Argumentum. De approbatione Confessariorum Regularium, pro audiendis sæcularium personarum confessionibus, tractatur in præsentí Decisione. Recensentur eorundem Regularium Privilegia ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94661](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94661)

Cumque morbus ingravesceret, & Sacerdos diutius tardaret, Angelorum ministerio sub specie Religiosorum sui Ordinis apparentium salutarî Viatico refectus fuit.

Quo ad Ultimum. Si quærimus, Quando approbatio jam concessa pro audiendis confessionibus expirat? Tres casus sunt distinguendi. Primus est, quando concessa fuit ad tempus limitatum; videlicet ad sex menses; vel ad annum; ut hisce temporibus faciunt Episcopi cum quiscunque Confessariis, & est mos Urbis, & Orbis, ut ait Nicolius in *Lucubrat. Canonici d. libr. 5. tit. 38. num. 9.* & in hoc casu extra omnem controversiam est, quod expirato tempore, expirata etiam est ipsa approbatio; nam limitata, causa limitatum producit effectum Menoch. *consil. 24. num. 19. & consil. 414. num. 1.* Secundus casus est, quando data est approbatio indefinitè, & illimitatè; & in hoc casu durat etiam post mortem concedentis, & donec revocetur à Successore. Sanchez. *de Matrimon. libr. 8. disp. 28. num. 72.* Garzias *de Benefic. part. 6. cap. 2. num. 321.* Salmanticenses *d. tract. 6. cap. 11. num. 80.* ubi DD. plurimos congerunt ita scribentes, ob eam rationem, quia approbatio, quæ fit ab Episcopo, ut simplices Sacerdotes possint audire confessiones, est gratia; gratia autem de jure non expirat morte concedentis. *cap. Si super gratia 9. De Offic. Deleg. in 6. & in cap. Sicut 36. De Præbend. eod. lib. 6.* Hinc praxis ostendit, quod mortuo Episcopo, Confessarii antea ab eo approbati continuant suum ministerium, donec Vicarius Capitularis revocet eorum facultates; quod circa Confessarios Sæculares facere non est ei prohibitum. Marchettus in *Praxi Vicar. Capitul. part. 2. tit. 17. num. 15.* & Diana *part. 3. tract. 4. resol. 48.* reposita in *Operis Coordinati tom. 3. tract. 3. resol. 33. §. 2.* Et quod dicitur de morte Episcopi, procedit etiam de cessione ejus ab Officio, ut si cedat dignitati, aut ea privetur; vel per incursum in censuras jurisdictione exuatur. Averla *quest. 16. sect. 4.* Salmanticenses *d. tract. 6. cap. 11. num. 82.* Tertius casus est, quando Episcopus concessit licentiam Confessario audiendi confessiones his verbis: *Ad beneplacitum nostrum. Vel, Donec voluerò; seu, dum fuerit nostra voluntas; aut Ad arbitrium voluntatis nostræ; sive, Dum nobis placuerit.* Et in his casibus per mortem concedentis expirat facultas Confessarii; nam beneplacitum, & voluntas personæ pendet ab ipsa persona; qua extincta per mortem, etiam beneplacitum, & voluntas extinguitur. Ita Suarez *disp. 27. sect. 4.* Reginaldus *libr. 5. num. 95.* & Salmanticenses alios DD. allegantes *d. cap. 11. num. 85.* ubi subdunt, aliud esse dicendum, si Episcopus dixisset in licentia, se eam dare; donec revocavero; vel donec aliter disposuero; quia per mortem supervenientem impeditur actus revocationis, & contrariæ dispositionis.

Corollarii loco notandum est iste casus. Vocatur Confessarius habens licentiam suam limitatam ad tempus, ut audiat confessionem Parochi necessario celebraturi. Dubitat Confessarius, an duret sua licentia; timet tempus ejusdem expirasse. Poteritne audire & absolvere; affirmative respondent Suarez *disp. 26. sect. 6.* Eminentiſſ. Cardin. de Lugo *disp. 29. num. 28.* Salmanticenses *d. tract. 6. cap. 11. num. 72.* sub conditione, si mea licentia durat. Ratio est, quia nullus est abusus Clavium cum dicta conditione; nam si adest jurisdictio, fiet Sacramentum, & proficit pœnitenti; si vero non adfit, nihil ponitur in esse

& tantummodo ipse pœnitens monitus deinde de veritate, si licentia expirasset, teneretur, iterum confiteri. Id autem fieri non debet, nisi urgente necessitate.

DECISIO XXXVIII.

ARGUMENTUM.

De Approbatione Confessariorum Regularium pro audiendis secularium personarum Confessionibus tractatur in præfenti Decisione, Recensentur eorumdem Regularium Privilegia antiqua, eaque declarantur, distinguendo tria Jura; Jus vetus Extravagantium, Jus novum Concilii Tridentini; & Jus novissimum Constitutionis Urbani Papæ VIII. Disputatur, An Regulares Confessarii habeant Jurisdictionem à Papa; vel ab Episcopis? Quomodo sit dando licentia Regularibus audiendi Confessiones Laicorum? Et quando jam data limitari, vel revocari possit? pluraque alia dubia proposita deciduntur, tum ex declarationibus Sacræ Congregationis Concilii; tum ex Constitutione Clementis Papæ X. Anni 1670.

SUMMARIUM.

- 1 Monachi quando ceperint audire Confessiones Laicorum: & quando Ordines Mendicantium?
- 2 Privilegia cur data Regularibus circa Predicationem, & Confessiones?
- 3 Privilegia Regularium in corpore Juris inserta, quæ sint?
- 4 Bonifacii VIII. privilegium pro Confessariis Regularibus.
- 5 Benedicti XI. aliud privilegium pro iisdem.
- 6 Clementis V. ordinatio pro Confessariis Regularibus.
- 7 Regulares Confessarii olim à suis Superioribus tantum examinabantur.
- 8 Examen & approbatio Regularium Confessariorum spectat ad Episcopos tantum ex Decreto Conc. Trid.
- 9 Urbanus VIII. cassat, & irritat omnia privilegia Regularium quo ad examen, & approbationem eorum pro Confessionibus audiendis.
- 10 Jurisdictionem pro absolvendis pœnitentibus secularibus an Regulares recipiant à Papa, vel ab Episcopis Diœcesanis?
- 11 Glossæ in Sacros Canones auctoritas.
- 12 Jurisdictio pro Confessionibus ante Concil. Trid. debetur Regularibus ab Episcopis.
- 13 Privilegia omnia Regularium circa Confessiones Laicorum revocata.
- 14 Moralistarum assertiones non vere circa Confessarios Regulares.
- 15 Auctoris opinio circa jurisdictionem Regularium Confessariorum.
- 16 Appellare possunt Regulares idonei à denegata licentia audiendi Confessiones, non etiam Presbyteri sæculares.
- 17 Regulares Confessarii an sint approbandi tempore limitato?

- 18 An licentia eis data possit revocari?
- 19 Lis inter Episcopum Paduanum, & Regulares Confessarios Anno 1653.
- 20 Quæstia, & Responsa S. Congregationis pro Confessariis Regularibus Anno 1654.
- 21 Parochi possunt iterum examinari ab Episcopo quoad scientiam.
- 22 Revocare licentias Confessionum Regularibus quando liceat?
- 23 Licentia Confessionum data ad tempus, eo elapso expirat.
- 24 Vicarius Capitularis an possit examinare Regulares Confessarios?
- 25 Confessarii Regulares approbati ab Episcopo, an etiam a suis Superioribus sint approbandi?
- 26 Abbates, aliive Superiores Regularium an possint audire Confessiones secularium sine licentia Episcopi?
- 27 Oracula viva vocis sunt omnia revocata.
- 28 Regulares Confessarii an teneantur interesse Congregationi Casuum Conscientie?
- 29 Regulares Curati debent dare refectionem in die Congregationis Casuum.
- 30 Pœna Confessarii non approbati audientis Confessiones.
- 31 Regulares approbati ab Episcopo ad Confessiones secularium non possunt mitti a suis Superioribus ad audiendas illas Monialium sibi subditarum.
- 32 Clementis X. Constitutio decisiva omnium dubiorum circa licentias pro Confessariis Regularibus

Actum est in præcedenti de approbatione Confessariorum secularium; in præsentia agere oportet de eorundem Regularium approbatione, ad effectum, ut ipsi personas seculares, quæ peccata sua iisdem Regularibus confitentur, possint absolvere. Ut autem perfectam cognitionem studiosus lector consequatur circa facultatem, quam Regulares habent audiendi confessiones Laicorum, tria jura sunt distinguenda, ac observanda; videlicet jus antiquum, jus novum & jus novissimum.

Quod attinet ad jus antiquum, Hoc consistit in Privilegiis concessis per Summos Pontifices Ordinibus Religiosis tum Monasticis, tum Mendicantibus audiendi confessiones Laicorum, & eos absolventi a peccatis: siquidem statim post redditam pacem Ecclesiæ, sub Constantino Magno, florebat cœperunt Regulares Ordines sanctitate, ac doctrina; quarum virtutum intuitu iidem tum Canonici, tum Monachi sacramenta administrandi, & confessiones Sacramentales audiendi munus susceperunt; ut testatur de eis S. Ambrosius, evehctus ad Archiepiscopatum Mediolanensem Anno 374. sic scribens in cap. Dictos, 16. quæst. 1. *Dollos ac probos Monachos Presbyterii honore dedicatos, baptizare, predicare, pœnitentiam dare, debita miseris laxare, &c. moderata dispensatione commendamus.* Et S. Gregorius Magnus electus Papa Anno 590. Anglorum gentis conversionem meditatus, Augustinum Monasterii sui Paese-ctum, virum Sanctissimum, cum aliis quibusdam Monachis sociis misit in Angliam, ut ex Eminentiss. Cardin. Baronio transcribit Spondanus Anno 596. n. 2. & ad favorem aliorum Monachorum, qui in Italia curam animarum gerebant, & excipiebant Laicorum confessiones in cap. Moderamine. ead. causa 16. quæst. 1. idem S. Gregorius Papa ita rescripsit: *Moderamini Apostolica auctoritatis decernimus, ut Monachi, si Presbyterii honore dedicati sunt, cum ligandi, solvendi que potestate, decimarum, primitiarum, Docti, Clericali Tom. 1. Lib. IV.*

&c. portionem, non minus, quam ceteri Sacerdotes sibi vendicent. Et quoniam plures ab invidia agitati garriebant contra Confessarios Monachos (quorum duodecim Monasteria erecta fuerant à Sancto Benedicto usque de Anno 494. ut notat idem Spondanus ibid. n. 16.) Bonifacius Papa Quartus, qui Cathedram Divi Petri ascenderat Anno 607. objurgat detractores in cap. Sunt nonnulli. 16. quæst. 1. & commendat Monachos confessoriorum munus exercentes ita dicens: *Sunt nonnulli, nullo dogmate fulti, audacissimè quidem, zelo magis amaritudinis, quam dilectionis inflammati, asserentes Monachos, quia mundo mortui sunt, & Deo vivunt, Sacerdotalis Officii penitus indignos, neque pœnitentiam christianitatis largiri, neque absolvere posse per Sacerdotalis Officii divinitus sibi injunctam potestatem: sed omnino labuntur, neque enim beatus BENEDICTUS, Monachorum Præceptor Al-mificus, hujus rei aliquo modo fuit interdictor: sed eos secularium negotiorum edixit expertes fore tantummodò.* Et Paulo infra: *Nos verò tantorum Patrum instruiti exemplis (quibus periculosissimum est refragari credimus à Sacerdotibus Monachis ligandi, solvendi que Officium, Deo operante, dignè administrari, si eos dignè contigerit hoc ministerio sublimari. En igitur, quod perscipitum undecim sæculorum, & ultra, ex sacrarum Canonum testimonio, Monachi audiebant Confessiones Laicorum; eis que Sacramenta Ecclesiæ administrabant; & idem munus ab ipsis assumptum fuisse in antedictis transactis sæculis affirmant Canonistæ, quos citat, & sequitur Lezana in suis Consultationibus variis consult. 41. num. 47. Monachos autem imitati sunt Regulares Mendicantes exorti in Ecclesiâ tam ante, quam post decimum sæculum, & præcipuè Carmelitæ, Eremitæ Sancti Augustini, Prædicatores à S. Dominico instituti; Minores à S. Francisco; & alii multi, quorum ortum recenset Barbo-sa de Jure Eccles. Univers. lib. 1. cap. 41. per tot. qui omnes vineam Domini ingressi, eam ingentibus laboribus coluerunt doctrinis, ac exemplis, & præcipue prædicatione Verbi Dei, & administratione Sacramenti Pœnitentiæ.*

Porto ob non leves controversias, quas Regulares, etsi coadjutores Cleri Sæcularis, cum eodem contraxerant, potissimum in concionibus, & in audiendis laicorum confessionibus, Summi Pontifices illos exemptos fecerunt à Jurisdictione Ordinariorum, ac pluribus Privilegiis eosdem tutati sunt; quorum aliqua in corpore juris, & intra Sacros Canones sunt inserta; alia collecta leguntur apud Casarubium, Confettium, Mirandam, Joannem à Cruce, Peyrium, Portelium, utrumque Rodriquez ac Lezanam in Summa tom. 5. & tom. 6. in quibus commentaria facit super Privilegia, Maria Magna nuncupata Regularium Mendicantium, & referuntur novissimè à P. Augustino à Virgine Maria Carmelita Strictioris observantiæ; qui omnia Privilegia Ordinum Mendicantium, & non mendicantium summam narrat usque ad Alexandrum VII. inclusivè, præter ea, quæ leguntur in duobus elaboratissimis; ac eruditissimis tomis Bullarii Cassinensis; & alia relata à R. P. D. Virginio Alviset Monacho Benedictino in suo Tractatu de Privilegiis Regularium impresso Venetiis Anno 1661. Nec non à R. P. D. Ysone Pfavu Monacho Monasterii S. Galli in Collectario, sive Summario Privilegiorum Abbatibus, & Religiosis Monasteriorum exemptorum Ordinis Benedictini per Helvetiam ab Urbano VIII. concessorum, typis ejusdem Monasterii excusso Anno 1665:

Igitur plura Privilegia antiquitus concessa fuerunt per Summos Pontifices tam Monachis, quam Regularibus Ordinibus Mendicantium audiendi confessiones Sæcularium, eosque absolvendi à peccatis, ut ostendunt prædicti P. Augustinus à Virgine Maria *Verb. Confessio Sæcularium*; P. D. Virgilius Alviset *sect. 3. cap. 5. §. 1. & 2.* & P. D. Yvon Plavus *part. 2. sect. 1. & 2. in §. 5. quinquè*; apud eisdem & alios supracitados Collectores à Studiois videnda, usque ad Pontificatum Clementis VIII. qui Anno 1601. hoc Privilegio decoravit etiam PP. Capuccinos, ut ad d. Annum notat Illustrissimus Episcopus Baptaglinus in suis eruditissimis *Annalibus Sacerdotii, & Imperii d. Anno 1601. num. 12.* At mihi satis sit referre ea, quæ in corpore juris inserta leguntur, tanquam præcipua, ac Magistralia, & sunt, Unum Bonifacii Papæ VIII. de Anno 1294. in *Extravag. super Cathedram. §. Statuimus de Sepulchris*. Alterum Benedicti Papæ XI. de Anno 1303. in *Extravagant. Inter cunctas. §. Ut autem. De Privilegiis*. Tertium Clementis Papæ V. de Anno 1304. in *Clement. Dudum. De Sepulchris*. In Primo Privilegio Bonifacii Papæ VIII. in d. §. *Statuimus*. ordinaverat, ut Superiores Regularium feligerent Confessarios suorum Ordinum, eosque examinarent; & quos idoneos reperirent ad confessiones Laicorum audiendas, præsentarent Episcopis locorum, in quibus eas essent audituri; ad effectum, ut ab illis licentiam confessionum huiusmodi audiendarum reciperent; & si aliquis ex præsentatis rejiceretur ab Episcopis, eo emoto, loco ipsius alter præsentaretur *Siverò* (sunt verba Bonifacii VIII.) *iidem Prælati præfatis Fratribus ad Confessiones, ut præmittitur, audiendas electis huiusmodi exhibere licentiam recusaverint, Nos ex nunc ipsis, ut Confessiones sibi confiteri voluntium libere, licetque audire valeant, & eisdem Pœnitentias imponere salutes, atque eisdem beneficium absolutionis impertiri, gratiosè concedimus de plenitudine Apostolica potestatis.* Huiusmodi executio Privilegii non paucas suscitavit controversias inter Episcopos, ac Superiores Regularium; siquidem, ut plurimum, ab his examinati, ac idonei iudicati rejiciebantur semel ac bis ab Episcopis; ipsique rejecti de facto audiebant laicorum Confessiones, reclamantibus, ac resistentibus Episcopis, atque Parochis. Ad hæc iurgia tolenda, cum esset defunctus Bonifacius VIII. ejus Successor Benedictus Papa XI. (qui antea fuerat Frater, ac deinde Magister Generalis Ordinis Prædicatorum) alterum Privilegium Regularibus Confessariis concessit, ut absque alia licentia Episcoporum, laicorum Confessiones (dummodo à suis Superioribus idonei per examen essent iudicati) audirent: ita præcipiens in d. *Extravag. Inter cunctas. §. Sed quia multoties de Privilegiis; videlicet: Electi igitur ab eisdem Fratribus ad audiendas Confessiones, & pœnitentias injungendas, liberè auctoritate Apostolica absque licentia Diœcesanorum, & aliorum Prælatorum inferiorum, exemptorum, & non exemptorum, quibus subsunt, qui ad confitendum accedunt, audient eis peccata sua confiteri volentes.* Hoc secundum Privilegium majores amaritudines produxit inter Regulares, atque Episcopos Diœcesanos; quapropter defuncto Benedicto XI. qui menses octo, ac dies viginti septem vixit in Pontificatu, Clemens V. qui ei successit auditis Episcoporum indolentibus in Concilio Viennensi Anno 1304. prædictam extravagantem Benedictinam cassavit, & annullavit; & Constitutionem Bonifacii VIII. observari præcepit, ut legitur in *Clem.*

Dudum. de Sepulchris, cujus hæc sunt verba: *Dudum à Bonifacio Papa VIII. Prædecessore nostro infra scripta edita Decretali, Benedictus Papa XI. Prædecessor noster aliam illius revocatoriam promulgavit, quia, (ut probavit effectus) nedum pacis ab auctore ipsius sperata fructum non attulit, quinimmo discordia, pro qua sedanda processerat, fomentum non modicum ministravit. Nos eam omnino cassantes, aliam à Præfato Bonifacio editam, sacro instante, & approbante Concilio innovamus; subsicientes tenorem illius, qui dignoscitur esse talis. Et inserit ibidem antedictam extravagantem: Super Cathedram. de Sepulchris. Idcirco de Jure antiquo Confessarii Regulares examinabantur à suis Superioribus, & cum ab iisdem idonei iudicarentur pro audiendis Confessionibus laicorum, præsentabantur Episcopis, ut de eorum licentia, gratia, & beneplacito, in Civitatibus, & Diœcesibus eorundem, huiusmodi Personæ sic electæ confessiones confiteri sibi voluntium audirent; prout ordinaverat Bonifacius VIII. Quod si Episcopi detrectarent absque causa; tunc iidem Regulares ex concessione Apostolica de facto Confessiones audiebant. Hæc praxis servata est de Jure antiquo circa Confessarios Regulares usquequò supervenit,*

Jus Novum, nempe Concilium Tridentinum; 8 in quo conquerentibus Episcopis, quod plures Regulares indocti ex nimia indulgentia, ac facilitate Superiorum eorundem sibi tanquam idonei præsentarentur pro habenda licentia audiendi Confessiones populoꝝ, determinatum fuit, ut de cetero examen omnium Confessariorum, etiam Regularium, super eorum idoneitate spectaret ad Episcopos tantum: & ab iisdem solummodo essent approbandi ad Confessiones audiendas; prout legitur in *sest. 23. de Reformat. cap. 15.* his verbis: *Quamvis Presbyteri in sua Ordinatione à peccatis absolvendi potestatem accipiant; decernit tamen Sancta Synodus, nullum, etiam Regularem, posse Confessiones Sæcularium, etiam Sacerdotum, audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut Parochiale beneficium, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut alias idoneus iudicetur; & approbationem, quæ gratis detur obtineat. Privilegiis, & consuetudine quacunque, etiam immemorabili non obstante. Quo quidem Conciliari Decreto ablata fuit Superioribus Regularium facultas, quam antea habebant, examinandi, & idoneos iudicandi suos Religiosos pro Confessionibus laicorum audiendis, & eadem commissa fuit Episcopis; cumque completo Concilio Tridentino nonnulli assererent, non esse per ipsum sufficienter derogatum privilegiis antiquis contrarium disponentibus, Pius Papa Quartus Anno 1565. publicavit Bullam, incipien. *In Principis Apostolorum &c.* impressam in Calce Concilii Tridentini, revocatoriam Privilegiorum, exemptionum, immunitatum, facultatum, conservatoriarum, indulgentiarum, confessionarium, Maris magni, & aliarum quarumcunque similium gratiarum, quibuscumque locis; & personis concessarum in his, in quibus contrariantur Decretis Sacri Concilii Tridentini; sicque firmatum fuit examen, & approbationem omnium Confessariorum, non solum Sæcularium, sed etiam Regularium, pro laicorum confessionibus audiendis, spectare ad Episcopos. Verum quia post Concilium Tridentinum nonnulli Ordines Religiosi recentiores obtinuerant aliqua Privilegia à Summis Pontificibus, relata à prædicto P. Augustino à Virgine Maria d. *Verb. Confessio Sæcularium à num. 66. & seqq.* quæ vel eos exime-*

bant

bant ab examine Episcoporum, vel concedebant, ut semel examinati, & approbati ab uno Episcopo, ab aliis Episcopis amplius examinari non possent, pro Confessionibus suorum Dicesanorum audiendis, emanavit.

- 9 Jus Novissimum; nempe Constitutio Urbani Papæ Octavi, die 12. Septembris 1628. quæ incipit: *Cum sicut accepimus, &c.* & est in Bullario Laertii Cherubini tom. 4. Constit. 92. pag. 103. indoluit ipse Pontifex, quod cum aliquibus Religiosis quorundam Ordinum, seu Congregationum à Sede Apostolica indultum fuerit, ut Sacramentales personarum Sæcularium Confessiones audire valeant, etiam si ab Episcopis Dicesanis ad id examinati, & approbati non fuerint; nec desint, qui temere asseverent, hoc ipsum Privilegium ceteris quoque aliorum Ordinum Regularibus competere ex amplissimis Privilegiis communicationibus, quas ab eadem Sede Apostolica obtinuerunt; & hinc saluberrimum Sacri Concilii Tridentini Decretum de superfluitate penitus evertatur. Ideo ipse Urbanus VIII. prædicta sua Constitutione, amplissimis, ac prægnantissimis clausulis, motu proprio, & ex certa Scientia, ac de Apostolicæ potestatis plenitudine revocat, cassat, tollit, abrogat, & annullat omnia, & quæcumque Privilegia dicto Decreto Concilii Tridentini sess. 23. de reformat. cap. 15. contraria, omnibus, & singulis Religiosorum Ordinibus quandocunque, & quomodocunque concessa: etiam si talia essent, ut de iis specialis, specifica, & expressa, ac de verbo ad verbum mentio habenda foret. Quapropter hisce nostris temporibus nullum est indultum, & nullum reperitur Privilegium, quo Monachi, vel alii Regulares possint audire Confessiones sæcularium ac eos absolvere, absque approbatione Episcopi ac prævio examine, si illos Episcopus examinare voluerit; ut testantur ex Scholasticis Eminentiss. Cardin. de Lauræa de Sacrament. Pœnitentia disp. 20. n. 153. & Canonistis Fagnanus in cap. Quia propter. §. Illud autem. nu. 7. de Election. Pax Jordanus lib. 3. tit. 4. num. 119. ubi ponit dictam Constit. Urb. Pignatellus tom. 7. consult. 8. n. 29. & tom. 10. consult. 95. num. 10. & ex Moralitis Lezana in Summa tom. 1. cap. 19. num. 2. & num. 6. quamvis sint Magistri, Doctores, & Graduati.

His stantibus, etsi dubitare amplius non liceat de obligatione Regularium subeundi examen coram Episcopis, si ab eis petant approbationem pro confessionibus audiendis; nihilominus circa formalitatem ejusdem examinis, ac approbationis ingens est numerus dubiorum, quæ tam ante, quam post Constitutionem Urbani VIII. exorta, ac decisa fuere vel à Moralitis, aliisque doctissimis Theologis, qui de hac materia scripserunt; vel ab Oraculis Sacrarum Congregationum Eminentissimorum Cardinalium, vel Tridentini Concilii Interpretum, vel negotiis Episcoporum, ac Regularium præpositorum; quare quæ præcipua sunt, & scitu necessaria, hic omni possibili brevitate recensbo.

- Primum autem dubium sit: Utrum Confessarii Regulares approbati ab Episcopis ad audiendas confessiones Dicesanorum, pro iis absolvendis recipiant Jurisdictionem à Papa; vel ab ipsis Episcopis? Communis opinio est, quod eam habeant à Papa. Primò, quia ita docet Glossa in cap. 2. in Verb. Item tertio, de Pœnitent. & remiss. in 6. Glossæ autem opinio in re dubia prævalet opinionibus

quorumcunque Doctorum, & eis anteposenda est, Fagnanus in cap. Cum vos. in fin. De offic. Ordin. & Calcaneus in cons. 6. n. 5. Sed illa Glossa facta est ante Concilium Tridentinum, & tanquam antiqua, & antiquata non probat. Secundo, quia Concilium Tridentinum dedit Episcopis in d. cap. 15. sess. 23. jus examinandi, & declarandi idoneos Confessarios Regulares; quod de jure antiquo spectabat ad eorum Superiores; nihil autem disposuit circa Jurisdictionem necessariam ad absolvendos pœnitentes à peccatis, quam antiquitus Regulares habebant à Papa virtute plurimorum Privilegiarum. Ergo etiam post Concilium Tridentinum eam Regulares recipiunt à Papa. Hæc ratio patitur plures difficultates; nam Tridentinum voluit, omnes Confessarios, etiam Regulares, & judicari idoneos per examen ab Episcopis, & ab iisdem approbati ad audiendas confessiones sæcularium. At sub nomine approbationis non solum venit actus intellectus, quo examinatus judicatur idoneus, & habilis; sed etiam actus voluntatis, quo Episcopi velint concedere Jurisdictionem, & potestatem necessariam ad absolvendos pœnitentes, ut probatum est supra Decis. 15. num. 28. & Decis. XXXVII. cumque circa hanc approbationem Concilium Tridentinum nullam distinctionem fecerit circa Presbyteros Sæculares, & circa Presbyteros Regulares ab Episcopis examinatos; immo utrosque comprehenderit sub eadem dispositione, ac formalitate concedendi facultatem pro confessionibus audiendis; dicendum videtur, quod sicut idem Concilium voluit, ut Episcopi darent Jurisdictionem pro absolvendis pœnitentibus, qui sua peccata confitentur Presbyteris Sæcularibus, quando eos idoneos repererint in examine, sic tradant Jurisdictionem Regularibus examinatis, & habilibus repertis; siquidem una determinatio respiciens plura determinabilia, ea omnia pariformiter determinat. l. Nam hoc jure, & l. Lucius. ff. de Vulgar. & Pupill. subst. Gratian. discept. forens. cap. 70. num. 39. & Barbosa Axiom. 69. num. 6. Ulterius non est absolute verum, quod ante Concilium Tridentinum Confessarii Regulares, pro absolvendis sæcularibus à peccatis, haberent Jurisdictionem à Papa; nam Bonifacius VIII. in supra relata Extravag. Super Cathedram. De Sepultur. confirmata, & renovata à Clemente V. in Clem. Dudum. cod. tit. ordinabat, quod Regulares Confessarii examinati, & idonei judicati à suis Superioribus, præsentarentur Episcopis, ad hoc ut ab iisdem Episcopis licentiam obtinerent audiendi confessiones, & absolvendi pœnitentes sæculares; si verò Episcopi absque causa dictam licentiam exhibere recusarent; tunc ipse Papa eam concedere de plenitudine Apostolicæ potestatis declarabat. Si itaque Episcopi antiquitus dabant licentiam Regularibus electis per suos superiores ad Confessiones audiendas; ipsi Episcopi dabant iisdem Jurisdictionem; dare enim licentiam idem est, ac dare potestatem, facultatem, & jus aliquid faciendi. Bart. in l. Alio hærede. num. 7. ff. de Aliment. legatis. Et praxis est in omnibus patentibus Curiarum Episcopaliū, quæ dantur Regularibus, qui approbantur ad audiendas confessiones, ponere hæc verba: Tibi licentiam concedimus, & facultatem impertimur: itaut absque hæsitacione hoc verbum Licentia pro confessionibus audiendis denotet Jurisdictionem pro absolvendis pœnitentibus. Barbosa in Summa Apostol. Decis. Verb. Licentia, num. 39. Nihilominus

13 nus esto; quod ante Concilium Tridentinum jus dandi jurisdictionem Confessariis Regularibus pro absolutione peccatorum spectaret ad eorum Superiores, virtute suorum Privilegiorum; hodie prædicta omnia Privilegia, circa sæcularium confessiones audiendas, sunt pœnitentia cassata, revocata, & annullata non solum per Concilium Tridentinum d. sess. 23. cap. 15. & Bullam Pii IV. In Principiis Apostolorum, &c. Sed et magis per d. Constitutionem Urbani VIII. Cum sicut accepimus. Itaut hodie inutile sit circa hanc materiam allegare Privilegia. Suarez tom. 4. de Relig. tract. 10. libr. 9. cap. 2. num. 1. Lezana d. Consult. 40. num. 97. & 98. & jure quidem, nam non entium nullæ sunt qualitates, nullæ vires, nulla potentia. Surdus Decif. 316. num. 6. Thomas in Florib. leg. Reg. 202. Barbosa Axiom. 162. num. 1. & Gobatus in Quinario tract. 5. num. 510. His tamen non obstantibus omnes Theologi Moralistæ asserunt, Regulares Confessarios habere jurisdictionem à Papa, non autem ab Episcopis pro audiendis sæcularium confessionibus, & iisdem absolvendis à peccatis. Rodriquez tom. 1. quest. 58. art. 1. Peyrinus tom. 1. in Constitut. 2. Sixti IV. §. 11. num. 44. Molfesius in Summa part. 1. tract. 7. cap. 14. num. 64. Pellizarius in Manuali Regular. tom. 2. tract. 8. cap. 3. num. 9. Alviset Sect. 4. dub. 16. numer. 3. & numer. 14. Ysion Pfavu part. 2. sect. 2. §. 2. Miranda tom. 1. quest. 45. art. 5. & 6. Bordonus Var. resol. part. 1. resol. 34. num. 7. & (aliis relictis) Lezana in Summa tom. 1. cap. 19. sub num. 9. & d. Consult. 40. num. 66. & 67. Adhuc tamen infirma censetur horum Doctorum auctoritas; tum quia ipsi alia multa dicunt, quæ declarata sunt aliena à veritate per Sacram Congregationum Concilii, ac Regularium responsa; puta quod Regularis Confessarius semel approbatus ab uno Episcopo non est amplius examinandus, neque approbandus ab aliis Episcopis, in quorum Dioceses ille transmearet. Ita plures DD. quos cumulat Diana Coordinatus tom. 7. tract. 1. resol. 83. 84. 85. 86. Quod Prælati Regulares possunt sine approbatione Ordinarii audire confessiones sæcularium. Quod Sacerdotes simplices sine licentia Episcopi possunt absolvere à peccatis venialibus, & à mortalibus in præterita confessione oblitis. Idem Diana hæc asserentes referens, d. tom. 7. tract. 1. resol. 88. & similia. Tum etiam quia nullum aliud allegant fundamentum, nisi prædicta Privilegia cassata, & revocata; unde fit locus regulæ, quod Doctore loquenti sine fundamento non credatur. Cap. Ego solis. dist. 9. Jalon conf. 89. num. 22. lib. 3. Surdus. conf. 90. num. 35. Fagnanus in cap. Ne innitatis à num. 403. & seqq. De Constitutionibus.

15 Cæterum pro resolutione præsentis dubii, & benigna interpretatione communis opinionis, quod Regulares Confessarii recipiant Jurisdictionem à Papa pro pœnitentibus sæcularibus absolvendis; dicendum est, eandem quidem Jurisdictionem ipsi concedi à Papa non ramen immediate, sed mediante ministerio Episcoporum, ac de eorum manu, & concessione. Hoc tribus præcipuis rationibus demonstratur. Una est, quod approbare Sacerdotes sæculares ad Confessiones audiendas est actus gratiæ, dependens à beneplacito Episcopi, qui pro suo libito potest vel concedere, vel negare approbationem & Jurisdictionis concessionem; ut optimè dixerit Eminentiſſ. Cardin. de

Lauræa d. disp. 20. num. 180. & num. 198. E contra approbare Confessarios Regulares, quando idonei sunt, est actus justitiæ; itaut absque injuria non liceat Episcopis iisdem denegare approbationem, & petitam facultatis audiendarum confessionum concessionem; ut concludenter demonstrant Suarez de Sacrament. Pœnitent. disp. 28. sect. 5. num. 5. & num. 15. adeo ut si Regulares idonei 16 & habiles injustè repellantur per Episcopos, & eis denegetur petita licentia audiendi confessiones, possint appellare, & recursum facere ad Superiorem; ut in puncto dicit Nicolius Canonic. Lucubrat. libr. 5. tit. 38. num. 11. Vers. Verum alii. Secunda est, quia Sæculares confitentes peccata sua Confessariis Regularibus in Pœnitentia satisfaciunt præcepto Ecclesiæ, de confitendis peccatis eo tempore proprio Sacerdoti, ut in cap. Omnis utriusque sexus. de pœnitentia, & Remissionibus; ut abundè demonstrant Eminentiſſ. Cardin. de Lugo de Pœnit. disp. 19. sect. 2. num. 27. Eminentiſſ. Cardin. de Lauræa disp. 19. à num. 129. & seqq. & Fagnanus in cit. 6. Omnis utriusque sexus num. 57. ea ratione, quia ipsi Confessarii Regulares sunt delegati Papæ, (qui est Supremus, & universalis Pastor omnium fidelium) & ab eodem recipiunt qualitatem proprii Sacerdotis, idest Parochi quo ad audiendas eorundem Sæcularium Confessiones tempore Pœnitentia; & censentur recipere Jurisdictionem ab ipso Papæ; non immediate, sed mediante opera Episcoporum, quibus commissum est, eam elargiri, prævio examine super idoneitate, quatenus illud necessarium credant, & prævia eorum approbatione. Tertia vero ratio est hujusmodi subdelegatæ per Episcopos Papalis Jurisdictionis; quia Papa Gregorius XV. in sua Constitutione Inscrutabili &c. Anni 1622. (quæ in Bullario Romano est la XVII.) subiecit omnimodæ Jurisdictioni, Visitationi, & correctioni Diocesanæ Episcopi, Regulares quæcumque Sacramenta, & individualiter illud Pœnitentiæ administrantes, non alia de causa, nisi ex ea, quod sicut Episcopi sunt Sedis Apostolicæ Delegati in elargienda Jurisdictione Papæ Regularibus pro Sæcularium personarum confessionibus audiendis; ita tanquam ejusdem Apostolicæ Sedis Delegati possint ipsos Regulares corrigere, si forte errorem aliquem commiserint in ejusdem Jurisdictionis exercitio, & administratione, procedendo contra ipsos etiam per censuras; ut novissimè docet Pignatellus Jurisconsultus Romanus in suis doctissimis Consultationibus Canoniciſ. tom. 10. consult. 95. v. 25. quod antea quoque scripserunt Barbosa de Jure Eccles. Univers. lib. 1. cap. 43. num. 210. & Lezana in d. consult. 40. num. 73. Quare absque scrupulo dici potest utrumque; id est, quod Regulares habeant Jurisdictionem à Papa, & quod eam habeant ab Episcopis, ut admittit Lezana d. tom. 3. Verb. Confessarius Regularis num. 3. & Eminentiſſ. Cardin. de Lauræa de Pœnitent. disp. 20. num. 214. in fine, & hæc de primo dubio.

Secundum dubium est: An Episcopi possint approbare Regulares ad Confessiones audiendas tempore limitato, vel teneantur indefinite, & absque limitatione 17 temporis, iisdem licentiam, & facultatem impertiri? Duplex responsum dandum est huic dubio: Unum de Jure; aliud de facto. In puncto Juris dicendum est, quod si Confessarii Regulares reperiantur absolute idonei in doctrina, prudentia, ac bonitate, sunt absque ulla temporis limitatione simpliciter approbandi & admittendi ad Confes-

Confessiones audiendas; secus si non perfecti in studio totius Theologiæ Moralis, & Casuum conscientiarum; ut declaravit Sacra congregatio Cardinalium die 2. Julii 1587. cujus verba refert Lezana d. tom. 1. cap. 19. num. 8. & docet Eminentiss. Cardin. de Lugo de Pœnitent. disp. 21. num. 60. & alii plures apud Dianam Coordinatum tom. 7. ref. 72. & ref. 74. n. 4. quæ existunt in Diana inordinato, ac veteri part. 6. tract. 7. resolut. 48. & tract. 7. resolut. 61. De factè autem aliter est respondendum; quia invaluit praxis, & usus Urbis, & Orbis in omnibus Episcopopatibus; ut quantumcunque Confessarii, tam Sæculares, quam Regulares reperiantur idonei, & virtuosì, non admittantur ad excipiendas Laicorum confessiones, nisi ad Annum; ut testatur Nicolius Canon Lucubrat. d. libr. 5. tit. 38. num. 9. & observatur in hac Curia Episcopali Patavina; in qua ego plurimis annis portavi hoc gravissimum onus examinandi, approbandi, & licentiam concedendi audiendi Confessiones Sacerdotibus Sæcularibus, & Regularibus. Ratio esse potest, quia, ad eos indefinitè approbandos, opus esset rigorosissimo examine super omnibus materiis Moralis Scientiæ, quas ostendunt mea Erotemata, ad hunc effectum per me composita & collecta; nemo autem est, qui velit se subjicere tanto sui ipsius experimento; & ideo Regulares acquiescunt limitatis licentiis, circa quas ego semper cum magna discretionè processì, ut in earum renovatione Regulares gradu, ætate, prudentia, ac experientia conspicuos dimitterem cum nova prorogatione ad annum absque ulla cunctatione, aut examine; Immo cum expressione magnæ existimationis eorundem ob labores, quos sustinent solo motivo charitatis in Deum, ac proximum, in peccatoribus audiendis & à culpâ liberandis.

18 Tercium dubium est, *An Regulares semel examinati ab Episcopis, & approbati ad Confessiones Sæcularium excipiendas possint suspendi, ab audiendis Confessionibus; prævia revocatione patentium & licentiarum eisdem concessarum?* Pro responsione præmitto; quod Anno 1653. gubernante hunc Episcopatum Patavinum Illustrissimo, ac Reverendissimo gloriosæ memoriæ Georgio Cornelio, scientia, Pastoralis 19 vigilantia, ac Jurisdictionis Episcopalis defensione Prælato ornatissimo; acerba his exarsit inter ipsum & universos Regularium Mendicantium, Ordines hujus Civitatis, ob edictum, quod ipse Antistes promulgaverat; quo monebat Religiosos Confessarios, habentes licentiam audiendi Laicos pœnitentes, vel liberè, vel ad beneplacitum; ut eas intra Mensem in Cancellaria Episcopali exhiberent, volens, justis de causis animum suum moventibus, illas moderari, prævio etiam examine, quatenus cognoverit expedire. Appellarunt Regulares ab hoc edicto ad Nunciaturam Apostolicam Venetiarum, in qua emanavit Sententia, partibus auditis quod Regulares obedirent Episcopo. Illi habuerunt recursum ad Sacram Congregationem Concilii Romæ; cui proposuerunt quatuor sequentia Quæstia, supplicantes pro decisione. Videlicet:

20 Primò: *An facultas, seu approbatio audiendi Sæcularium Personarum Confessiones, prævio examine, sit simpliciter, & absolute Regularibus concedenda?*

Secundo: *An hujusmodi facultas, seu approbatio ad beneplacitum concessa potuerit dicto Edicto absque causa revocari?*

Tercio: *An hujusmodi licentia, seu approbatio ad beneplacitum concessa potuerit ab eodem Episcopo*

reduci ad annum, seu ad aliud tempus limitatum?

Quartò: *An Regulares simpliciter in examine rigoroso semel approbati possint iterum examinari ab eodem Episcopo?* Auditi fuerunt procuratores, & Advocati utriusque partis, & bene perpensa allegationes Juris hinc inde transmissæ; postea emanarunt sequentes resolutiones.

Die 17. Januarii 1654. Sacra Congregatio Eminentissimorum Cardinalium Concilii Tridentini Interpretum, ad primum respondit: dandas esse declarationes antiquas tenoris sequentis. Die 8. Novembris 1596, Sacra Congregatio Concilii, omnium Patrum Sententia maturè perpensa, censuit, Episcopum minime posse facultatem Regularibus audiendi sæcularium Confessiones limitare; ideoque munus Episcopi ex Decreto Concilii cap. 15. sess. 23. esse ipsos Regulares approbare, si idonei sint; sin minus reprobare, sed minime posse illis facultatem coarctare. In Sa- lernitana 15. Augusti 1597. dubitatum fuit, An Episcopus posset Regularibus restringere licentias audiendi Confessiones Personarum Sæcularium, ut ad certum tempus; vel ad ejus beneplacitum dumtaxat daret? Sacra Congregatio Concilii, post maturam discussionem, respondit: Non posse; sed prævio examine servandam esse Constitutionem S. Mem. Pii Quinti, ut absolute admittantur, vel repellantur. Die 16. Januarii 1616. Sacra Congregatio Concilii declaravit, Episcopum debere de vigore S. Concilii Regulares ad Confessiones audiendas Personarum Sæcularium approbare, vel reprobare.

Ad Secundum respondit: *Facultatem, & approbationem ad beneplacitum concessas potuisse per Episcopum absque causa revocari.*

Ad Tertium respondit: *Hujusmodi licentias, approbationes ad beneplacitum concessas potuisse ab Episcopo ad tempus limitatum reduci.*

Ad Quartum dilata fuit responsio ad aliam reductionem. Ideò Die 7. Februarii 1654. Sacra Congregatio prædicta censuit, Regulares simpliciter in examine rigoroso semel approbatos, non posse iterum examinari ab eodem Episcopo, nisi nova superveniente causa.

Petrus Aloysius Cardinalis Carafa Præfectus.

Loco + Sigilli.

Franc. Paulinus S. CC. Secr.

Ex his declarationibus authenticis, quæ fuerunt transmissæ ad præfatum D. Episcopum Patavinum dicto anno 1654. colligere potest quilibet Studiosus sequentes conclusiones. Primò, quod de rigore Juris Confessores Regulares prætereunt possunt licentiam absolutam, & indefinitam audiendi Laicorum Confessiones, ut dictum est supra num. 17. & respondit Sacra Congregatio Domino Episcopo Patavino ad primum quæsitum. Porro Regulares cedunt Juri suo, & infacto contenti sunt eam recipere ad Annum, ut jam sit in omnibus Episcopopatibus, forsitan quia nullus est Regularis, quamvis doctus, & egregius, qui velit se exponere rigoroso examini. Secundò: quod Regularibus, habentibus licentiam prædictam ad beneplacitum, possunt Episcopi eam auferre, & revocare etiam absque causa, vel ad tempus limitatum reducere; ut dixit Sacra Congregatio ad Secundum, ac Tertium quæsitum; & hoc idem antea scripserunt Tamburinus de Jure Abbatum tom. 2. disput. 6. q. 22. n. 9. & Barbosa de Jur. Ecclesiæ Univers. libr. 1. c. 43. n. 208. Undermanet explosa contraria Peyrini tom. 1. ad Constit. Sixti V. num. 44. & allediarum ejus, quos refert Diana Coordinatus d. 1. 7. tr. 1. ref. 73. & 74. ubi bene advertit, licentias prædictas datas ad beneplacitum cessare eo ipso per mortem Episcopi concedentis; juxta text. ac DD. ibid. alle-

gatos; secus si fuerint illimitatæ simpliciter. Lezana d. rom. 1. cap. 19. num. 10. Tertiò, quod si licentia pro confessionibus indefinitè sit data Regularibus prævio examine; non possunt ipsi amplius vocari ad novum examen, ut ad quartum respondit Sacra Congregatio D. Episcopo Patavino sine nova superveniente causa concernente confessiones; quæ quidem potest esse scientia deperdita, quia qui deserit libros, & studium, deseritur à scientia. cap. 15. qui igitur 23.

21 dist. & cap. Nunquam. de Consecrat. dist. 5. & ideo etiam Parochi quamvis idonei iudicati, & approbati per examinatores Synodales, ob defectionem studii sæpe reincident in ignorantiam; cujus respectu potest Episcopus iterum eos examinare tam in visitatione quam extra supra doctrina, & litteratura ex Decreto Sacre Congregationis Concilii apud Barbosam Apostolic. Decis. Collect. 339. num. 11. Quartò, quod hæc prohibitio novi examinis est in eo, qui approbavit; secus verò in ejus Successore, qui indilcriminatim potest iterum vocare omnes Confessarios, etiam Regulares, licet illimitatas licentias habentes, & eos examinare; sique defecerit in eis scientia, reprobare. Miranda tom. 1. quaest. 45. art. 7. Lezana tom. 1. d. cap. 19. num. 7. & ibi Bulla B. Pii Quinti incipien. *Romani Pontificis providentia*; Anni 1571. quam confirmavit etiam Urbanus VIII. alia Bulla incipien. *Alias à nobis*. Anno 1629. relata à Barbosa de Jur. Eccles. Univers. d. lib. 1. cap. 43. numer. 210. & novissimè à Pignatello tom. 4. consult. 174. num. 23. ac 24. ubi probat, eam habere vim legis universalis, extendi ad omnes Episcopos, & afficere quoscumque Regulares. Quintò, quod quamvis non possint Episcopi suspendere à Confessionibus Laicorum audiendis simul, & eodem tempore omnes Confessarios Regulares unius Conventus, seu Monasterii, inconsulta Sacra Congregatione, Lezana in Summa tom. 5. in Adari magno Servitarum num. 55. in suis Consultationibus variis d. consult. 40. num. 11. & 12. ubi Decretum Sac. Congr. Conc. diei 16. Januar. 1606. aliquos tamen Confessarios ex ipsis Regularibus, etsi indefinite approbatos, possunt suspendere à Confessionibus, & licentias antea datas revocare; si superveniat legitima causa, quæ talis esse censetur, si prædicti Regulares inhonestè viverent, vel aliquod scandalum darent, aut delictum committerent, ut respondit Sacra Congregatio Concilii in una Orisolen. 30. Augusti 1630. apud Barbosam d. lib. 1. cap. 43. num. 209. & Apostolic. Dec. collect. 202. num. 20. nec non apud Lezanam d. consult. 40. num. 44. idemque inter modernos notant Nicolius Lucubrat. Canon. dict. lib. 5. tit. 38. sub num. 9. & Pignatellus d. tom. 4. consult. 174. num. 21. advertentes ibidem ex pluribus declarationibus S. Congregationis, non esse obligatum Episcopum edicere ipsis Regularibus causam, ob quam eorum aliquos suspenderet à Confessionibus audiendis, sed satis esse eam Sacre Congregationi aperire, ubi ab ea fuerit interpellatus. Sextò ex prædictis colligere studiosus poterit; quod approbatio pro Confessionibus data Regularibus per Episcopos ad tempus limitatum; puta ad Annum, vel ad sex menses, ut hodie est in usu; eo tempore elapso expirat sine alia revocatione, & in nova prorogatione iidem Regulares possunt noviter examinari, & si in Studio non profecerint, reprobari; ut pluries coegebar ego facere; dum super materiis, de quibus ipsi parvam, aut nullam scientiam habebant, & quas in meo libro sub nomine examinati, & ad tempus approbati

annotabam) expirata approbatione iterum eosdem examinabam, & rudes reiteratò inveniebam; quare ulteriorem licentiam audiendi Confessiones eis denegabam; fretus doctrina Nicolii d. tit. 38. num. 9. *Vers. limita tertiò*. Et declarationum S. Congregationis Concilii ibidem per eum allegatarum. Septimò tandem colligendum erit, quod Regulares Confessarii habentes licentiam illimitatam audiendi Confessiones ab Episcopo, eo mortuo, non possunt obligari à Vicario Capitulari, ut compareant ad novam licentiam recipiendam; & multò minùs ad subeundum novum examen. Marchettus in Praxi Vicarii Capituli. part. 2. tit. 17. num. 13. & 14. ubi minus bene asserit, id habere locum etiam circa licentias, quas dedisset Episcopus ad suum beneplacitum; nam ut dictum est supra, ipse Diana Pater, & Patrocinium Religiosorum, fatetur eas morte Episcopi expirare part. 6. tr. 6. ref. 48. reposita in Coordinato d. tom. 7. tract. 1. resol. 74. Caterum si tempus licentiarum prædictarum expiret Sede Episcopali vacante, tenentur Regulares comparere coram Vicario Capitulari pro nova approbatione, & quatenus ipse velit novum examen subire. Nicolius in Flosculis. Verb. Vicarius Capitularis. n. 74. Ratio est manifesta, quia cum non possint amplius Confessiones audire ex Bulla Urbani VIII. *Alias à nobis*, &c. 30. Januar. 1629. de qua Barbosa de Jur. Eccles. d. lib. 1. c. 43. num. 211. sunt tanquam novi approbandi, & examini subiiciendi.

Quartum dubium circa præsentem materiam Confessoriorum Regularium est: *An ipsi ultra approbationem, & licentiam Episcopi, pro audiendis Sæcularium Personarum confessionibus, egeant approbatione, ac licentia sui Superioris Regularis?* Pro resolutione distinguere oportet *An licitè, an validè*. Quod licitè non possint audire Confessiones Sæcularium absque licentia, ac approbatione suorum Superiorum nemo est, qui neget; nam facient contra obedientiam, ad quam voto sunt adstricti erga Superiores suos, ut bene notat Lezana in Summa dict. tom. 1. cap. 19. numer. 12. & tom. 3. Verb. Confessarius Regularis n. 2. (ubi excipit casum mortis, si deficerent alii Sacerdotes: Yvon Pfavu in Collectar. part. 2. sect. 2. §. 2. pag. 149. & Pignatellus tom. 10. dict. consult. 95. num. 13. ubi allegat Clementis VIII. Constitut. 115. in qua §. 9. requirit, ut Confessarii Regulares eligendi per Confraternitates in eorum Ecclesiis erectas, debeant esse approbati tum ab Episcopo, tum ab eorum Superiore. Sed in hoc puto standum esse usui Religionum, quarum major numerus non permittit suos Religiosos assumere licentiam pro confessionibus ab Episcopo, nisi priùs per proprios Superiores examinentur, & approbentur. At quo ad validitatem absolutionis, si non fuerint à suis Superioribus approbati, alii DD. negant, alii affirmant. Pro negativa facit, quia ante Concilium Tridentinum pro validitate erat necessaria approbatio, & licentia Superiorum Regularium ex supracitata Clement. Dudum, de Sepultur. quæ in hac parte non fuit revocata ab eodem Concilio. Lezana d. tom. 3. Verb. Confessarius Regularis. numer. 2. ubi ait, pro nullitate confessionis, & invaliditate absolutionis tenere Reverendissimum Theodorum Stratum in Instrut. pro Carmelit. cap. 6. numer. 2. cui ego addo Pignatellum tom. 10. consult. 108. num. 2. sola tamen Moralistarum auctoritate motum. Pro affirmativa consideratur, quod Concilium Tridentinum d. sess. 23. cap. 15. talis approbationis non meminit, solamque approbationem ab Episcopo

Episcopo datam requisivit; idè hanc affirmativam opinionem tanquam veriore communiter amplectuntur Doctores, quos citat, & sequitur Diana *part. 1. tract. 11. resolut. 13.* collocata in ejus opere *Coordinato tom. 4. tract. 3. resolut. 26.* & ex Scholasticis Eminentiss. Cardin. de Lauræa de *Pœnit. disp. 20. art. 3. §. 13. à num. 214. usque in finem*, ubi multis argumentis probat, quòd Regularis approbatus ad Confessiones Secularium audiendas ab Episcopo, sine præcedenti, aut subsequenti approbatione sui Superioris, agit quidem illicitè audiendo Confessiones, sed valide audit, & absolvit; quia in nulla Religione reperitur Constitutio Apostolica, quæ irridet Decretum Concilii Tridentini in *d. sess. 23. capit. 15.* idem docet Eminentiss. Card. de Lugo de *Pœnitent. disp. 21. sect. 3.* & Lezanad. *tom. 3. Verb. Confessarius Regularis num. 2.* ubi à negativa opinione recedit: sed subtiliter notat unum casum, in quo Confessio esset invalida, scilicet si Superior prohiberet subdito suo Regulari per Episcopum approbato, ne audiret Confessiones sub pœna peccati mortalis, quæ prohibitione contempta aliquis sciens, & ultro confiteretur cum illo; tunc enim, quia & pœnitens, & Confessarius Sacramentum Pœnitentiæ peragerent in peccato mortali, invalida esset absolutio.

- 26 Quintum dubium est, an Prælati Regulares, quales sunt Abbates, Guardiani, Provinciales, & Generales possint audire Confessiones Secularium absque approbatione Episcopi? Respondetur Negative. Quamvis enim legatur in Bullario Casinensi *tom. 1. Constitut. 224. pag. 245. & 246.* quòd Sixtus V. anno 1585. 30. Novembris vivæ vocis oraculo concesserit, quòd Abbates Casinenses possint audire Confessiones Christi fidelium, prout faciunt alii Sacerdotes approbati ab Episcopo. Hujusmodi concessio hodiè nihil valet; tum quia omnia Oracula vivæ vocis revocata sunt à Gregorio XV. & ab Urbano VIII. ut advertit Lezana *tom. 1. d. capit. 19. num. 25. & tom. 4. Verb. Oracula vivæ vocis*; tum etiam quia & ipsi comprehenduntur in Tridentino *d. cap. 15. sess. 23.* quia eorum dignitas, ac Prælatūra non venit sub nomine beneficii parochialis, ut perperam nisi sunt probare Valerius in *Different. utriusque Fori. Verb. Nullitas. diff. 5. numer. 3.* & alii apud
- 27 Henriquez de *Indulgent. cap. 22.* quorum opinio nem tanquam falsam impugnant idem Lezana *d. tom. 1. cap. 19. num. 6.* & Pignatellus *d. tom. 10. consult. 95. num. 11.*
- 28 Sextum dubium est, Utrum Regulares Confessarii teneantur accedere ad Congregationem Casuum Conscientiæ, quam semel, vel bis in mense tenent alii Confessarii, & Parochi Seculares de mandato Episcopi? Respondetur cum distinctione. Si Regulares sunt Curati, & exercent curam animarum, tenentur intervenire in hac Congregatione, & ad eam cogi possunt ab Episcopo, ut expresse respondit S. Congregatio Episcopo Paduano die 14. Februarii 1604. etiam si sint ad nutum amovibiles. Ratio est, quia ipsi Regulares respectu curæ animarum subsunt immediate jurisdictioni, visitationi, & correctioni Episcopi, tum ex Concilio Tridentino *sess. 25. de Regular. cap. 11.* tum ex Bulla Gregorii XV. *Inscrutabili, &c.* Alii verò Regulares simplices Confessarii obligari non possunt ad interventum hujus Congregationis, juxta multiplices declarationes Sacr. Congregationis Episc. & Regular. diversis Episcopis, datas, quas cumulat, ac recenset Pignatellus *tom. 1. consult. 417.* nec non *tom. 8. consultat. 18.* & Nodol. Clericali *Tom. 1. Liber IV.*

colius in *Flosculis Verb. Casus Conscientiæ. num. 4. & 5.* ubi refert, eandem Sacram Congregationem respondisse Olivetanis anno 1618. 25. Maii, Curatos Regulares esse obligatos dare refectionem aliis Parochis, & Confessoribus, quando conferentia casuum conscientiæ fit in cura Regularium, sicut faciunt Parochi Seculares, quando fit in sua, & ad eam dandam cogi posse ab Episcopo. Circa hanc refectionem sub regimine Eminentissimi, & Reverendiss. S. M. Gregorii Cardinalis Barbadici Episcopi mei Patavini emanarunt diversa provisionalia Decreta, ne excelsus fieret in cibo, aut potu; cum Eminentia Sua tenacissima esset abstinentiæ, ac sobrietatis; ultimò ordinavit, ut nulla daretur resectio; sed quòd expeditis Confessionibus populorum, quas eodie omnes Parochi, & Confessarii convenientes ad Congregationem Casuum tenebantur audire, & completa casuum conscientiæ discussione, dataque à singulis sua opinione in scriptis Vicario Foraneo, qui eas mihi tanquam Auditori Eminentie Suae, ac deinde Vicario Generali de mense in mensem transmitteret, (è quibus ceperunt prodire hæc meæ Decisiones,) prædictis, inquam, omnibus peractis, unusquisque jejuniis reverteretur in domum suam. Talis jussio turbavit felicem exitum Congregationum; nimis enim durum videbatur Parochis, ac Confessoribus laborare, & non manducare; idè què ut plurimùm ipsi emendicabant excusationem vel doloris capitis, vel occupationis in cura, & non accedebant ad Congregationem. Quare ego satius esse dicebam, permittere honestam refectionem, & si quis in ea excederet in cibo, vel potu, illum rigore punitè.

Septimum dubium est: Qua pœna sit puniendus Regularis, qui absque approbatione, & licentia Episcopi, se pro Confessario gereret, Confessiones audiret personarum Secularium, & eas absolveret? Aliqui respondent, quòd esset declarandus suspensus à divinis per *cap. Placuit. de Pœnit. diff. 6. & cap. Placuit. 9. quest. 2.* Item excommunicatus tanquam usurpator Jurisdictionis spectantis ad Episcopum ex Concilio Tridentino *sess. 22. cap. 11. de ref. & ex Bulla Cœnæ Domini c. 17.* Item puniendus tanquam falsarius pœna l. *Cornelia. De falsis*, & per consequens infamis, ac irregularis. Cæterum vera opinio est, quòd esset plectendus pœna arbitraria ab Episcopo, ut demonstrat Menochius de *Arbitr. Judic. casu 310. num. 4. & ult. Thesaur. de Pœnis Eccles. part. 2. Verb. Absolutio Sacramentalis cap. 2. in fine.* Novissimè Pignatellus *tom. 6. consult. 1. à num. 14. usque in finem*; ubi advertit, quòd si fabricasset sibi patentes falsas pro audiendis Confessionibus non effugeret pœnam falsariorum *dist. 1. Cornelia. De falsis*, infamiam, & irregularitatem; super qua tamen posset Episcopus dispensare. *capit. de si Clerici, §. de Adulteriis. De Judic. Glossa in cap. fin. Verb. damnatione. de Tempor. Ordin. & Sayrus de Censuris libr. 7. capit. 12. numer. 3.* Quòd si id attentasset prætextu privilegiorum, plectendus esset ab Episcopo etiam pœna Excommunicationis, ac Suspensionis à divinis, tum virtute Constitutionis Gregorii XV. *Inscrutabili, &c.* tum vigore Bullæ Urbani VIII. *Alia à nobis. diei 30. Januarii 1629.* quam ponit per extensum Barbosa de *Jure Eccl. d. libr. 1. cap. 43. nbi num. 213.* expresse conceditur, hujusmodi delinquentes coerceri, ac puniri posse ab Episcopo etiam Ecclesiasticis censuris. Idem docent Pignatellus *tom. 1. consult. 278.* & Abbas Paluccius ejus summator *tom. 1. in tit. De Confessione in princ.*

31 Octavum, & ultimum dubium. *An Confessarii Regulares approbati ab Episcopo ad audiendas Confessiones Secularium possint deputari à suis Superioribus ad audiendas Confessiones Monialium iisdem subiectarum?* Respondetur Negative; quia opus est specifica Episcopali approbatione pro Confessionibus Monialium; aliàs Confessiones sunt invalidæ, tum ex declaratione Sacræ Congregationis Concilii ad dubia circa Bullam *Inscrutabili*, &c. Gregorii XV. dub. 9. & 10. quam ponit etiam Lauretus de Franchis pag. 173. & 174. De Controversiis inter Episc. & Regular. & Joann. Anton. Novarius in Summa Bullarii part. 2. Commentar. 66. tum ex annexa moderna Constitutione Clementis Papæ Decimi incipien. *Superna Magni Patris familias*, &c. 20. Maji 1670. quæ in Bullario Romano est tom. 6. Constit. 7. & quam ponit Bussembaum in fine operis. Cujus quidem Constitutionis tenorem hic transcribere non me piget, ad commodum Confessoriorum Regularium; siquidem dubia supra proposita magis elucidat, & alia omiſſa, brevitatis causa, declarat, & determinat; itaut ad dicta Moralistarum, & præcipue Dianæ Coordinati tom. 7. tract. 1. à resol. 65. usque ad 86. non sit ampliùs recurrendum; sed ad diffinitionem hujus Clementinæ, quæ ita disponit, præcipit, ac decernit.

CLEMENS EPISCOPUS SERVUS SERVORUM DEI. Ad perpetuam rei memoriam. *Superna magni Patris familias præordinatione*, &c. (ommiſſis §§. 1. 2. & 3. disponentibus de prædicatione Regularium.)

§. 4. Ad hæc, Religiosos ab Episcopo ad confessiones Secularium in sua Diœcesi audiendas approbatos, non posse in alia Diœcesi eas absque Episcopi Diœcesani approbatione audire, quamvis pœniteres subditi sint ejus Episcopi, à quo ipsi Religiosi jam fuerant approbati. Et generaliter approbatos ab Episcopo ad personarum Secularium confessiones audiendas nequaquam censeri approbatos ad audiendas confessiones Monialium sibi subiectarum; sed egere quoad hoc speciali Episcopi approbatione, atque approbatos pro audiendis confessionibus Monialium unius Monasterii minime posse audire confessiones Monialium alterius Monasterii. Itidemque Confessores extraordinarios semel deputatos, atque approbatos ab Episcopo ad Monialium confessiones pro una vice audiendas, haud posse expleta deputatione, in vim approbationis hujusmodi, illarum confessiones audire. Sed toties ab Episcopo esse approbandos, quoties casus deputationis contigerit. Ceterum in Monasteriis, ac etiam Collegiis, ubi juxta instituta Regularia vivitur, posse tam Prelatos Regulares, quam Confessores Regularium eorundem Monasteriorum, seu Collegiorum audire confessiones illorum Secularium, qui inibi sunt verè de familia, & continui commensales; non autem illorum, qui tantum ipsis deserviunt. Illos autem Religiosos, qui ad confessiones audiendas idonei generaliter reperti fuerint, ab Episcopis generaliter quoque, & indistinctè absque aliqua limitatione temporis, certorumque locorum, aut generis personarum, in Diœcesi propria, admittendos. Quo ad ceteros verò, qui non adeò idonei reperiuntur, si petierint se admitti, arbitrio Ordinariorum relinquatur, ipsos cum limitata facultate, prout eisdem Ordinariis magis expedire videbitur, probare, & admittere; semel autem simpliciter approbatos posse in Diœcesi Episcopi approbantis, quovis anni tempore, etiam Paschali, & quorumcumque etiam infirmorum confessiones audire, absque ulla Parochorum, vel ipsius Episcopi licentia. De qua tamen confes-

sione teneri dictos Religiosos eorundem infirmorum Parochum illico certiores reddere, & hoc posse illis ab Episcopo sub pena suspensionis à facultate audiendi confessiones præcipi; sufficere tamen, ut certioratio hujusmodi fiat saltem per scripturam apud ipsum infirmum relinquendam.

§. 5. Et eos, qui dictis Religiosis simpliciter approbatis Paschali tempore confessi fuerint, Constitutioni, quæ incipit *Omnis utriusque sexus*, quo ad confessionem dumtaxat satisfecisse censendos. Regulares verò ad hujusmodi confessiones audiendas, prævio examine simpliciter, & absque ulla temporis præfinitione ab ipsomet Episcopo, (secus autem si ab ejus Vicario, aut ab antecessoribus Episcopis) approbatos, non posse ab eodem, qui sic approbavit, iterum examinari, aut ab eisdem confessionibus audiendis suspendi, seu licentias illis concessas revocari, nisi nova superveniente causa, quæ ipsas confessiones concernat. De qua tamen haud necessarium esse, ut in actis constet; nec eam teneri Episcopum ipsis Regularibus significare; sed Sedi Apostolicæ dumtaxat, ubi eam sibi aperiri postulaverit.

§. 6. Porro si Regulares cum scandalo, aut aliàs inhonestè vivant, vel aliquod delictum committant, per quod rationabili Episcopi judicio videantur à Confessionibus suspendendi, (in quo ipsius Episcopi conscientiam onerata esse volumus,) cum præcipua Ministri Sacramenti Pœnitentia qualitas sit vita integritas, ac morum honestas, utique eam causam ad Confessionis ministerium pertinere, ac proinde nihil obſtare, quominus ob eam possit Episcopus Regulares à semetipso approbatos suspendere, aut repellere à Confessionibus audiendis. Attamen Confessiones audiendi facultatem omnibus simul unius Conventus Regularibus Confessoribus adimi ab Episcopo, inconsulta Sede Apostolica nullatenus posse. Ex facultatibus per Mare Magnum, aliavè Privilegia, Regularibus cujuscunque Ordinis, Instituti, aut Societatis etiam 7ESU concessis, factam ei non esse potestatem absolendi in casibus ab Episcopo sibi reservatis. Et per confirmationes dictorum Privilegiarum, quas Regulares à Sede Apostolicâ post S. Concilium Tridentinum obtinuerant, nequaquam revixisse Privilegia, prius ab eodem Concilio, aut deinde Apostolicis etiam Decretis sublata, atque extincta, si qua habebant, absolendi à casibus Episcopo reservatis.

§. 7. Et habentes facultatem absolendi ab omnibus casibus Sedi Apostolicæ reservatis, non idèò à casibus Episcopo reservatis posse absolvere. Posse autem Regularem Confessorem in ea Diœcesi, in qua est approbatus, confluentes ex alia Diœcesi à peccatis in ipsa reservatis, non autem in illa, ubi idem Confessor est approbatus absolvere, nisi eosdem pœniteres noverit, in fraudem reservationis ad alienam Diœcesim pro absolutione obtinenda migrasse. Vigore supradictorum Privilegiarum nequaquam licere Regularibus, etiam satisfacta parte, absolvere pœniteres à censuris quo ad externum, & judiciale forum; & absolutos ab eis in foro Pœnitentia utique non censeri absolutos in exteriori judicio, & contentioso. Quinimò censuris Ecclesiasticis irretitos, & denunciatos ab Episcopis cogi posse gerere se pro talibus, etiam si à Regularibus fuerint absoluti. Quoties exhibitis aliquibus Regularium Apostolicis privilegiis coram Episcopo, ab eo judicentur, ipsa non suffragari casui, de quo agitur; si dictorum Privilegiarum verba obscura sint, & ambigua, non esse ad Metropolitanum provocandum; sed, cum ejus sit interpretari, cujus est condere, dictorum Privilegiarum interpretationem

Sedis

Sedis Apostolica iudicio, prout aliàs Constitutione Prædecessoris Nostri sel. rec. Clem. IV. statutum fuit, esse requirendam.

§. 8. & §. 9. Præcipit ita esse iudicandum à quocumque cum clausula *Sublata &c.* & cum Decreto irritanti, &c. derogando amplissimis clausulis derogatoriis quibuscumque Privilegiis, aut Bullis contrariis; etiam Bullæ Auræ, quæ est illa Congregationis Casinensis solventis annuatim Unciam unam Auri Sedi Apostolicæ pro manutentione suorum Privilegiorum, ut in Bullar. Casinen. tom. 1. Constit. 59.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem anno Incarnat. Dom. 1670. XI. Kalend. Junii, Pontificatus Nostri anno primo.

Verùm de facultate competente Confessariis Regularibus pro absolutione à Censuris, & casibus reservatis, & pro dispensatione Irregularitatum, & commutatione Votorum agemus appositè infra in Decis. XLVI. per totam. Interim hoc unum, corollarii loco, ad favorem Regularium Confessarium adnotantes, quòd ii possunt ubique audire Confessiones in illa Diœcesi, in qua ab Episcopo fuerant approbati, licet in eorum mandatis sint hæc verba: *Ut in Ecclesia tui Ordinis confessiones utriusque sexus fidelium audire possis, & valeas, &c.* siquidem talia verba stant demonstrativè, non taxativè, ut pluribus argumentis demonstrat Bardonus Var. resol. part. 1. resol. 36. num. 34. & in Miscellaneis suis Decis. 471.

DECISIO XXXIX.

ARGUMENTUM

Differitur de Confessariis Religiosorum, & de eorum approbatione per Prælatos Regulares tantum faciendâ. Examinatur famosa Quæstio, An Religiosus habens licentiam eligendi extraneum Confessarium, possit eligere simplicem Sacerdotem à nemine approbatum? Firmatur opinio negativa contra torrentem Moralistarum. Alia plura dubia proponuntur, ac resolvuntur, concernentia Confessarios Religiosorum existentium intra, & extra Monasterium; nec non Itinerantium, Novitorum, Famulorum, Hospitum, ac tandem Tertiariorum.

SUMMARIUM.

- 1 Approbatio Episcopi non est necessaria pro Confessariis Religiosorum.
 - 2 Prælati Regulares non audiunt Confessiones suorum subditorum; & cur?
 - 3 Episcopi cur non audiant Confessiones Sacramentales?
 - 4 Religiosi debent confiteri Confessariis, per suos Superiores deputatis, & non aliis, nisi in tribus casibus. Et qui sint?
 - 5 Religiosus itinerans num possit confiteri Sacerdoti à nemine approbato? Opinio negativa, & affirmativa. Argumenta utriusque.
 - 6 Episcopi confiteri tenentur Sacerdoti approbato; ac etiam Cardinales.
 - 7 Jubilai vigore Religiosi eligentes Confessorem extraneum, approbatum eligunt ab Episcopo.
- Doct. Clericali Tom. I. Liber I^{us}.

- 8 Religiosus exterum Sacerdotem nisi approbatum eligere in Confessarium non potest.
- 9 Approbatus debet esse Confessarius eligendus ante Trid. Concil.
- 10 Glossæ opinio prævalet opinionibus aliorum Doctorum.
- 11 Idoneitas in Confessario pendet ab approbatione Superioris.
- 12 Jurisdictio data sine approbatione Confessarii non sufficit ad absolvendum.
- 13 Prælati Regulares confiteri non possunt nisi Sacerdoti approbato.
- 14 Socio Sacerdoti itinerans Religiosus debet confiteri.
- 15 Jo. Cephalus Jureconsultus ubi sepultus.
- 16 Religiosus in aliena Ecclesia celebraturus potest ibi extero confiteri.
- 17 Itinerans ex fidei causa, & in fraudem, non eligit Confessarium.
- 18 Licentia eligendi Confessarios an possint prohiberi Religiosis?
- 19 Novitii, ac famuli Regularium, quibus confiteri possint? & numer. 20.
- 21 Vestiens Novitius an consueatur approbato per Prælatum Regularem?
- 22 Sæculares Præbyteri an possint à Prælato Regulari deputari in Confessarios sui Conventus?
- 23 Hospites in Monasteriis an confiteri possint eorum Confessariis?
- 24 Tertiarii an possint confiteri Sacerdotibus per Episcopum non approbatis?

POst approbationem Confessatorum Regularium pro audiendis Sæcularium confessionibus, de qua supra disseruimus, convenit, ut de eorundem Regularium approbatione agamus respectu excipiendarum Confessionum suorum Religiosorum, & aliorum degentium in ipsorum Monasteriis, Claustris, seu Conventibus. Igitur scire oportet, quòd non est necessaria approbatio Episcopi pro audiendis Confessionibus Religiosorum commorantium, ac viventium sub obedientia suorum Prælatorum Regularium: Siquidem Concilium Tridentin. in cit. sess. 23. de Reform. cap. 15. subjecit approbationi Episcopali Regulares audituros Confessiones Sæcularium; non autem illas Religiosorum; hi enim quo ad Sacramenta, & præcipue quo ad Pœnitentiam, pendunt à Jurisdictione propriorum Superiorum, qui gerunt vices Episcoporum, ac Parochorum erga Religiosos sibi subditos: quorum propterea Confessiones Sacramentales audire, & eos à peccatis absolvere possunt, auctoritate sibi à Summis Pontificibus concessa, vel per se ipsos, vel per alios Confessarios à se deputatos, ac approbatos; ut in puncto docent inter Canonistas Barbosa de Jure Eccles. Univers. lib. 1. capit. 43. numer. 204. & Fagnanus in cap. Omnis utriusque sexus, num. 62. ac inter Theologos Suarez de Pœnitent. disput. 28. sect. 1. numer. 4. Bardonus Var. resol. part. 1. resol. 4. num. 2. & 3. necnon resol. 34. numer. 3. ubi alios cumulat. Lezana in Summa tom. 1. cap. 18. num. 25. 26. & 27. Novissimè Eminentissimus. Card. de Lauræa de Sacrament. Pœnitent. disput. 19. à num. 56. & seqq. quibus addo egregium Juristam Jacobum Pignarellum tom. 10. consult. 30. num. 35. Quòd adeò verum est, ut idem Confessarii Regulares approbati ab Episcopo, non autem à Prælato suo, non possint audire Confessiones Religiosorum, neque eos absolvere. Lezana dict. tom. 1. capit. 18. numer. 26. & ibi Suarez tom. 4. de Relig. tract. 8. lib. 2. cap. 16. num. ult. Jo. Ant. Novarius in Summa Bullar. part. 2. Commentar. 35. num. 3.